

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z zażalenia M. J.

na postanowienie Sądu Najwyższego Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z 15 września 2025 r. w sprawie o sygn. I NZ 49/24,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 13 listopada 2025 r.,

- 1. odrzuca zażalenie;**
- 2. odrzuca wniosek o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego;**
- 3. odrzuca wniosek o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności sędziów Sądu Najwyższego;**
- 4. umarza postępowanie wywołane wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych.**

UZASADNIENIE

Zażaleniem z 20 maja 2024 r. M. J. (dalej: „skarżący”) zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika zaskarżył postanowienie Sądu Apelacyjnego w K. z 8 maja 2024 r., V S 109/23 o odrzuceniu skargi na przewlekłość postępowania.

Postanowieniem z 24 października 2024 r., I NZ 20/24 Sąd Najwyższy odrzucił przedmiotowe zażalenie, z uwagi na jego niedopuszczalność, zaś pismem z 22 listopada 2024 r. skarżący zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika złożył zażalenie na wskazane wyżej postanowienie Sądu Najwyższego

z 24 października 2024 r., I NZ 20/24. W treści środka zaskarżenia skarżący zawarł wniosek o jego uchylenie, zniesienie postępowania oraz zasądzenie na rzecz strony kosztów zastępstwa prawnego i kosztów skargi w przypadku ich poniesienia.

Postanowieniem z 15 września 2025 r., I NZ 49/25 Sąd Najwyższy odrzucił zażalenie skarżącego na postanowienie Sądu Najwyższego z 24 października 2024 r., I NZ 20/24 w przedmiocie odrzucenia zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego w K. z 8 maja 2024 r., V S 109/23, odrzucił wniosek o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego, odrzucił wniosek o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności sędziów Sądu Najwyższego oraz umorzył postępowanie wywołane wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych.

Pismem z 8 października 2025 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego) skarżący zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika złożył zażalenie na wskazane wyżej postanowienie Sądu Najwyższego z 15 września 2025 r., I NZ 49/25. W treści środka zaskarżenia, skarżący zawarł wniosek o wyłączenie wszystkich sędziów Sądu Najwyższego od rozpoznania niniejszego zażalenia oraz wniosek ewentualny o przeprowadzenie testu bezstronności i niezawisłości w trybie art. 42 ust. 3 p.u.s.p., a także wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego podlegał odrzuceniu jako niedopuszczalny. Wniosek ten został bowiem złożony w treści zażalenia, a zatem jeszcze przed wyznaczeniem składu orzekającego w niniejszym postępowaniu zażaleniowym. Tymczasem w uchwale składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z 26 lipca 2019 r., I NOZP 1/19, Sąd Najwyższy rozstrzygnął, że wniosek o wyłączenie sędziego niewyznaczonego do rozpoznania sprawy jest niedopuszczalny, przy czym sędzia objęty takim wnioskiem o wyłączenie może zasiadać w składzie sądu rozpoznającego ten wniosek.

Z tych samych przyczyn, a także mając na względzie art. 29 § 6 oraz § 10 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 622), odrzuceniu podlegał zawarty w treści skargi wniosek ewentualny

o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności w trybie art. 42 § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 334 z późn. zm.).

Przechodząc do kwestii zażalenia skarżącego uznać należało, że jest ono niedopuszczalne i jako takie podlega odrzuceniu. Sąd Najwyższy nie jest bowiem sądem powszechnym. Nie rozpoznaje sprawy w toku instancji, tak jak sąd powszechny. Rozpoznaje sprawy wyraźnie przypisane w ustawie. Zasadą jest, że orzeczenia Sądu Najwyższego nie podlegają zaskarżeniu. Odstępstwo od tej reguły stanowi wyjątek, który musi mieć wyraźną podstawę prawną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2017 r., II PO 1/17 i powołane w nim orzecznictwo oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2019 r., I NO 32/18).

Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Stosownie do § 1¹ przytoczonego przepisu, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżone w przedmiotowym postępowaniu postanowienie nie należy do żadnej z kategorii spraw wymienionych w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c., ani nie ma wobec niego zastosowania żaden przepis szczególny, który umożliwiałby podejmowanie czynności kontrolnych przez Sąd Najwyższy, wobec czego nie przysługuje na nie zażalenie do Sądu Najwyższego.

Z powyższych względów zażalenie należało odrzucić na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. Z art. 397 § 1¹ k.p.c.

[a.ł]

